

spørgsmaal, med Hensyn til hvilke Ministerkister selvfølgelig berettigede til at sønderbryde den tidligere Traad. Derimod er jeg ikke enig med den ærede Finantsminister i hans Opfattelse af Thingets Stilling til dette Spørgsmaal, som jeg ikke har opfattet saaledes, at det à tout prix ønskede en saadan Ordning, som her er foreslaaet, men saaledes, at man i Almindelighed her ønskede, at denne Sag skulde blive forhandlet her, at det skulde underkastes en omhyggelig og alvorlig Undersøgelse, hvorvidt man kunde finde Fordel ved at gaa over til et nyt System, ikke ganske det her antydede, men overhovedet et System, hvorved Kassererforretningerne fra Finants-hovedkassen bleve lagte over i en Banks Haand. Men det er noget Andet, at man ønsker ved et Lovforslag at faae dette Thema underkastet en omhyggelig Undersøgelse for at kunne bestemme sig, hvorvidt man vil blive ved det gamle System eller gaa over til et nyt, og at paa den anden Side Thinget, som den ærede Finantsminister mente, allerede forud for Undersøgelsen skulde have indtaget et bestemt Standpunkt, dette nemlig, at man vilde bort fra det Bestaaende. Med Hensyn til det Nye, man har tænkt sig at gaa over til, tror jeg ikke, at man har ment just den begrænsede Ordning, her foreslaas, uanset det Definitive. Der har ved forskjellige Leiligheder her været udtalt et Dulle om at komme ind paa en Ordning, der mere kan tilfredsstille Befolkningen over hele Landet, en Ordning nemlig, hvorved den Bank, med hvilken man indgik Overenskomst, med det Samme forpligtede sig til at have oprettet i Provindserne et vist Antal Filialbanke med samme Forretninger som Hovedbanken, gennem hvilke da de Summer, der ligge i lokale Opbeholdskasser, kunne komme Befolkningen til Nytte. Det er en Anskuelse, som har fundet forskjellig Tilhold ved forskjellige Leiligheder her i Salen, og jeg havde troet, at det ialtfald var fremgaaet af Motiverne, at denne Side af Sagen var bleven gjort til Gjenstand for Forhandlinger, og af hvilke Grunde man havde opgivet, forsaavidt man ikke havde kunnet optage Noget i selve Lovforslaget derom, at fore Forhandlinger i den nævnte Retning, om at give den Bank,

med hvilken man indgik Overenskomst, en saadan Forpligtelse; men der foreligger Intet herom. Overhovedet antager jeg det for i høj Grad ønskeligt, at disse Forhandlinger mellem Banken og Ministeren i det Hele kunne blive bekendte for Forsamlingen, naturligtvis i et saadant Udvalg, som et Udvalg vil finde passende. Jeg har heller ikke opfattet det saaledes, at det just var givet, at det var Nationalbanken, med hvilken der skulde indgaa Overenskomst. Der findes ialtfald et andet, og man vil om kort Tid kunne sige „andre“ Pengeinstituter i Hovedstaden, som mulig kunne være villige til at indgaa en Forbindelse med Staten, der vilde være til større Fordel for Statskassen, og høre større Frugt for Befolkningen. Herom er der ikke oplyst Noget omhelst. Man har jo kort forskjellige Klager over, at Nationalbanken med dens overordentlig betydelige Fordele arbejder overhovedet for tungt og ikke imødekommer Befolkningen i en saadan Grad, som man maa ønske og ifølge dens Otkret er berettiget til at vente. Hvad vilde da være rimeligere; hvis der maatte ligge Noget i disse Klager, end om man her forsøgte, hvis man i sine Forhandlinger alene vilde henvende sig til Nationalbanken, at forpligte den til at oprette flere Filialer i den af mig antydede og ved flere forskjellige Leiligheder omtalte Retning. Hvorvidt nu et Udvalg vilde kunne komme ind paa denne Vej, at faae Lovforslaget udvidet til at omfatte ogsaa en saadan Forpligtelse for den paagældende Bank, tør jeg ikke have nogen Mening om; men jeg er tilbøjelig til at antage, at skal man blive staaende blot ved, hvad her forlanges, vil der ikke være vundet noget Væsentligt. For mig staar det endog som meget tvivlsomt, hvorvidt Statskassen kan være defineret tjent med denne Ordning, om den ikke paa forskjellig Maade vil sluge Mere, end man bør yde — jeg siger ikke Mere, end hvad der nydes, thi det er ikke afgjort, at det er det Rette —, for at bestyre Finants-hovedkassens Kassererforretninger. Det er f. Ex. ikke oplyst, om overhovedet de Embedsmænd, der omtales i § 2, ere nødvendige i dette Antal, hvilke Forretninger de skulde have, eller paa